

UIT HET OOG

Nicola Rayner

Uit het oog

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2019
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2019 Nicola Rayner

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Els Franci-Ekeler

Oorspronkelijke titel *The Girl Before You*

Oorspronkelijke uitgever AVON /

HarperCollins Publishers, Londen

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagbeeld Marta Bevacqua / Trevillion Images

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 94 031 7780 9

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Voor mijn moeder en voor Jason

Geen betere vriendin dan een zus
Op een kalme dag of bij storm
Om je verveling te verdrijven
Om je te zoeken als je bent verdwaald
- Christina Rossetti

In het leven draait alles om seks, behalve seks.
Seks is macht.
- Oscar Wilde

Aantekening van de auteur

Wie de universiteitsstad St. Anthony's op de kaart zoekt, zal die niet vinden. De inspiratie voor deze roman heb ik geput uit een veelvoud van locaties: de stad is een kruising tussen Durham en St. Andrews, en haar geschiedenis is onder andere gebaseerd op die van Alnmouth in Northumberland – een plek die werd gevormd door wat hij had verloren.

Proloog

De laatste keer dat ik mijn zus zag, maakte ze zich op voor een feest. Ze deed dat die avond met extra veel zorg. We waren beiden vrij stil, we hadden geen weet van de jaren van stilte die in het verschiet lagen. Ruth gebruikte zoals altijd kokosnootolie om haar weerbarstige rode haar te bedwingen. Elke keer dat ze de krultang sloot, geurde de damp van de olie naar zomer – zonnebrandcrème en Malibu. Op zich een heerlijke geur, maar als ik die nu ruik, word ik altijd aan die avond herinnerd. We hadden haar probleem besproken en een plan bedacht. En ik had haar toevertrouwd wat aan mij vrat. We wisten allebei wat ons te doen stond.

Ik zie weer hoe ze foundation op haar bleke gezicht dept, mascara op haar wimpers borstelt en met de lippenstift over haar lippen strijkt. Ze steekt haar haar op en trekt een smaragdgroene jurk aan. Als ze klaar is, pakt ze haar tas. Daarin zitten haar sigaretten, een aansteker, haar portemonnee, haar lippenstift en condooms. Dat waren de dingen die ze die avond bij zich had.

Haar ogen waren zo helder en hoopvol. Ik wou dat ik iets anders had gezegd dan: ‘En nu je Dorothy-schoenen nog.’ Ze grinnikte en stak haar voeten in de rode glitterschoentjes.

Boven aan de trap sloeg ik mijn armen om haar heen, me er opnieuw over verbazend hoe iel ze was, alsof ze al was begonnen te verdwijnen. Ik zei: ‘Succes.’ Vlak voordat ze de deur uitging, riep ik haar nog na: ‘Ik hou van je.’ Het was een late ingeving, uit bijgeloof. De woorden raakten zoek, stuiterend over de houten traptreden, en ik wist niet of ze ze hoorde toen ze de deur opendeed en naar buiten glipte.

Alice

Januari 2016

Het zachte, ritmische gedender van een trein maakt Alice altijd slaperig. Ze was om vijf uur opgestaan om de trein van kwart over zes te nemen vanaf King's Cross. Toen de wekker was afgegaan had George zich kreunend omgedraaid en zijn hoofd in zijn kussen geduwd terwijl zij zich in het halfdonker aankleedde. Zijn katers waren een stuk erger geworden sinds hij van politiek naar televisie was overgestapt. Ze was eigenlijk wel blij dat ze een dagje uit Londen weg kon.

Edinburgh had heimwee opgewekt. George en zij waren daar een paar dagen geweest toen ze pas verkering hadden. Het was een bijzonder weekend geworden. Buiten de invloedssfeer van zijn vrienden was George teder en attent, en Edinburgh zag er in de kerstweek altijd sprookjesachtig uit.

Ze hadden hand in hand geschaatst aan de voet van het kasteel, warme chocolademelk gedronken om weer op temperatuur te komen en zelfs een rit gemaakt in het reuzenrad. Toen ze bovenaan een ogenblik stil hingen tussen stijgen en dalen, had George haar langdurig aangekeken, alsof hij op het punt stond iets te gaan zeggen, al had hij dat uiteindelijk niet gedaan.

Later, in het Vietnamese restaurant, had hij aandachtig geluisterd toen ze hem vertelde over de loopbaan die ze op het oog had – ook al was familierecht niet bepaald een romantisch onderwerp – en haar verrast door de kelner in het Vietnamees te woord te staan. Wat had ze trots naar hem gekeken, met een hunkering waar niet veel meer van over was.

Toen ze weer buiten waren en de steile straat af liepen, hield George haar opeens staande voor een kus. Het waaide die avond hard. Zijn rode sjaal fladderde om zijn hoofd en haar haar zwiepte rond haar gezicht. Hij moest bijna schreeuwen toen hij zei: 'Ik hou van je, Alice Reynolds.' Ze vond het verschrikkelijk romantisch.

'Ik meende wat ik zei,' zei hij later in de B&B, begeleid door het piepen van de springveren van het bed. 'Jij hebt me gered.' Ze vroeg niet: waarvan?

Alice zucht. Haar adem beslaat het raam. Ze veegt met haar hand over het koude glas, haalt de krant uit haar tas en installeert zich voor de lange reis naar huis. Achter haar klinkt het geratel van het kantinekarretje dat door de wagon wordt geduwd. Ze besluit een gin-tonic te nemen. Citroen is er niet; het meisje dat de kar met een nors gezicht bedient, kijkt haar aan alsof ze niet goed bij haar hoofd is als ze erom vraagt, maar er zijn gelukkig wel ijsklontjes.

Als ze de scherpte van de alcohol in haar keel voelt, zucht ze van genoegen. Ze had een vruchtbare dag gehad, de conferentie was een succes geweest, maar ze worstelt met een fladderend gevoel van onrust, alsof ze ergens door wordt achtervolgd. Ze ligt 's nachts soms wakker, angstig, zonder te weten wat daarvoor de reden is, zonder dat ze zich kan herinneren waarom. De huisarts heeft slaaptabletten voorgeschreven. Alice doet haar tas open en raakt met haar vingertop het doosje aan. Ze overweegt er eentje te nemen, zodat ze de hele weg naar Londen kan slapen, maar ziet ervan af en neemt nog een slok. Gin werkt net zo goed. Ze slikt liever zo weinig mogelijk pillen.

In Durham komt de trein met een schokje tot stilstand en als de deuren opengaan, laten ze een ijzige windvlaag binnen. Een grote man wringt zich met zijn aktetas op de bank tegenover Alice. Ze slaat geïrriteerd haar benen over elkaar, doet het miniflesje gin in het bruine papieren zakje dat het meisje

haar heeft gegeven en duikt weg achter haar krant.

Een ogenblik kijkt ze naar de foto van George in het amusementskatern. Vanavond wordt zijn eerste programma uitgezonden. Ze is nog niet gewend aan George' nieuwe carrière. Zolang ze hem kent, heeft hij in de politiek gezeten. Hij was op St. Anthony's al voorzitter van de studentenclub in het jaar dat ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Ze is benieuwd hoe het hem zal vergaan als presentator. In de previews die ze heeft gezien, bracht hij het er in elk geval goed van af. Zijn gevoel voor humor kwam goed over. Het programma, het eerste van een serie waarin het leven van bekende Britse politici onder de loep wordt genomen, geeft hem de ruimte om een paar grapjes ten koste van zichzelf te maken en een paar ten koste van andere mensen. George kon in feite zeggen wat hij wilde, iets wat tegenwoordig in televisieprogramma's zelfs een belangrijk vereiste leek te zijn. Alice had hem de gave van de makkelijke babbel altijd benijd. Hij krijgt een dikke kop, vindt ze. Dat was haar thuis nog niet opgevallen als hij tegenover haar zat.

Ze laat haar blik over het artikel gaan, maar heeft geen zin in werk – het hare noch dat van George – en pakt een pen om de kruiswoordpuzzel op te lossen, maar het duurt niet lang voordat de lettertjes voor haar ogen beginnen te dansen. Ze propt haar sjaal onder haar hoofd om zich te beschermen tegen de kou van het raam, ontspant haar schouders en doet haar ogen dicht.

Terwijl ze zit te dommelen, heeft Alice het gevoel dat er iemand naar haar kijkt. Ze gluurt een paar keer door haar wimpers naar de man tegenover haar, maar die is in zijn krant verdiept. Hij leest het artikel over George. Dat geeft haar een eigenaardig gevoel, een kinderlijke aandrang om te zeggen: 'Dat is mijn man, u leest over mijn man.' Ze likt en doet haar ogen weer dicht. Er hangt een vage geur van iets tropisch in de lucht, een geur die je in deze tijd van het jaar niet verwacht,

maar die aangenaam is, zoals die van zonnebrandcrème of rum.

Het rijtuig wordt steeds voller terwijl zij zit te dutten. In York hoort ze een groep jongens instappen. Ze zitten bij elkaar, niet ver achter haar, en het sissen en klikken van hun blikjes frisdrank dringt door in haar sluimerslaap. Op een gegeven moment komt een van hen dichterbij om iemand aan te spreken aan de overkant van het gangpad. ‘Hé, schatje, ken ik jou niet ergens van?’ Alice spitst haar oren om het antwoord te horen. Het meisje praat te zacht om de woorden te kunnen verstaan, maar de snelle aftocht van de jongen maakt duidelijk wat de strekking was.

Als ze haar nieuwsgierigheid niet meer kan bedwingen, gluurt Alice naar de stoel waar ze het meisje vermoedt, maar ziet alleen slanke benen, over elkaar geslagen, schuin tegenover haar. Ze doet haar ogen weer dicht en valt in slaap.

Als ze wakker wordt, voelt ze zich warm en bezweet. De schemering is gevallen. In de trein is het licht ontstoken. Ze tuurt uit het raam en probeert te raden waar ze zijn, maar kan niets anders onderscheiden dan vage vormen die voorbijschieten. Ze kijkt een ogenblik naar haar eigen gezicht, bleek en hologig in de zwarte ruit. Deze belichting is niet vleierend; vermoeid strijkt ze haar haar in model.

Ze bekijkt de andere weerspiegelde gezichten. De man tegenover haar zit door foto’s op zijn telefoon te swipen. Alice meent de vleeskleur van naakte huid te bespeuren en blijft iets te lang kijken om te proberen te zien wat het is. Porno? De man kijkt op en betrapt haar erop dat ze hem in de ruit bespiedt. Een flauwe glimlach speelt rond zijn mond. Alice frons en wendt haar blik af.

Aan de overkant van het gangpad lezen een moeder en haar dochtertje samen een boek, wat haar een steek van verdriet bezorgt. Ze heeft ze nog steeds: lichamelijke fantoomervaringen. Niets dramatisch, zoals een bevalling of het zogen van

een baby – misschien omdat ze nooit heeft geweten hoe dat voelt – maar andere gevoelens. Laatst had ze voor het kind van een vriendin een trui gekocht, een schattig, met de hand gebreid exemplaar, en toen ze het in haar handen hield, voelde ze zich alsof ze bezig was een baby aan te kleden: ze voelde hoe ze de armpjes in de mouwen wurmde en het wriemelende verzet van het kind. De gewaarwording was zo sterk geweest, zo reëel, dat ze zelfs heel even het gewicht van de baby in haar armen had gevoeld.

Ze kijkt in de richting van het meisje dat door de jongen was aangesproken, twee stoelen achter de moeder en het kind. Ze zit aan het raam en Alice kan haar gezicht niet zien omdat ze een beetje gedraaid zit en haar lange haar een gordijn vormt. Ze heeft vlammend rood haar en de aanblik ervan – de afgunst die Alice altijd voelt als ze iemand met zulk haar ziet – geeft haar een eigenaardig gevoel van déjà vu. Er gaat een huivering door haar heen. Ze trekt haar sjaal wat strakker rond haar schouders. Dan voelt ze schrik. In een flits zag ze het haar van het meisje onder water, uitgespreid als zeewier. Waarom?

De cadans van de trein verandert als ze een tunnel in rijden. Het onduidelijke grijs van de wereld buiten wordt weerspiegeld zwart. Alice kijkt weer naar zichzelf. Haar spiegelbeeld is nu scherper, heeft hardere lijnen. Ze kan meer details op haar gezicht onderscheiden. Ze strijkt met haar vinger over de wallen onder haar ogen en denkt aan de studievriend die ze op de conferentie over familierecht tegen het lijf was gelopen. Hij zag er goed uit voor zijn leeftijd. Hij was als student broodmager geweest, maar zijn gezicht was precies voldoende uitgevuld. Zijn houding was hetzelfde gebleven: bedaard, lichtvoetig, alsof hij nooit hoeft te twijfelen aan zijn plek op deze wereld.

Ze waren goed bevriend geweest toen Alice nog nieuw was op de universiteit. Hij haalde haar op voor de colleges en luisterde onderweg naar haar gebabbel. In het vroege ochtend-

licht zag St. Anthony's eruit als het decor voor een film. Er was niemand over wie ze zich zorgen hoefde te maken, niemand op wie ze indruk moest maken, en ze had zich bij die jongen op haar gemak gevoeld.

Op een ochtend had hij gevraagd of ze naar zijn kamer wilde komen om een stickie te roken. Alice, die nog nooit wiet had gerookt, had aan één stuk door zitten giechelen. Ze hadden samen op zijn smalle bed naar reggae liggen luisteren, met hun slanke armen om elkaar heen geslagen. Ze hadden het gevoel gehad bijna gewichtloos te zijn. Alice had zich nog nooit zo ontspannen gevoeld. Ze had gehoopt dat hij haar zou kussen, maar dat had hij niet gedaan.

Toen ze Christie over hem vertelde, zei haar beste vriendin 'O, die junk?', waarbij ze haar neus optrok. Niet lang daarna had Alice George leren kennen. Ze waren de junk een keer tegengekomen na een gala-avond. Alice had een paar glazen wijn op en stond te wankelen op haar hoge hakken. Ze riep zijn naam toen hij langs hen heen probeerde te glippen. 'Dit is George,' zei ze en ze duwde haar nieuwe vriendje naar voren. Hij had daarna nooit meer met haar gepraat zoals voorheen. Op de conferentie was de afstandelijkheid nog steeds merkbaar, ook al was hij vriendelijk genoeg tegen haar geweest.

Alice wrijft in haar ogen. Later zal ze zich afvragen waarom ze weer naar het meisje met het rode haar keek. Ze kijkt in de donkere ruit naar de plek waar het meisje zat en ziet dat ze is opgeschoven naar de plaats aan het gangpad. Ze zit te lezen, nu met haar haar naar achteren gestreken.

Ze kijkt op van het boek, in Alice' richting. Ze heeft een opmerkelijk gezicht – geen gezicht dat Alice snel zal vergeeten. Haar huid lijkt erg wit in het zwarte glas. Haar ogen zien eruit als zwarte gaten, maar eromheen is een fractie van een seconde een veelzeggende spanning te zien als ze ze even samenknijpt in herkenning. Dan wendt ze haar blik snel af. Alice blijft naar haar staren, niet in staat zich te bewegen. Se-

condelang voelt ze zich als bevroren. Als ze opstaat om niet via de ruit maar rechtstreeks naar het meisje te kijken, merkt ze dat de randen van haar gezichtsveld zwart worden, alsof ze opeens tunnelvisie krijgt. Ze doet een stap en begint iets te zeggen, maar haar stem klinkt vreemd, alsof ze hem onder water hoort, en het is alsof haar oren verstopt zijn. Ze zegt opeens: 'Ik geloof dat ik ga flauwvallen' en voelt haar knieën knikken.

Ze vraagt zich af of ze alles soms droomt, valt terug op haar stoel en staart omhoog naar het bagagerek. De man die tegenover haar zit, verschijnt in haar gezichtsveld. 'Voelt u zich niet goed? Zal ik een glaasje water voor u halen?'

Alice gaat langzaam rechtop zitten en kijkt naar de plek waar het meisje zat. De stoel is leeg. Ze voelt zich slap. Ze vraagt: 'Hebt u een meisje met rood haar gezien?'

'Nee, dat geloof ik niet.' Hij glimlacht schaapachtig. 'Maar ik had alleen aandacht voor mijn zoontje.' Hij houdt haar zijn mobieltje voor. Alice ziet een foto van een naakte baby. 'U ziet erg witjes.'

Alice probeert rustig te ademen. De man neemt haar ongerust op.

'Ik was geschrokken,' zegt ze snel. 'Dat meisje leek sterk op een voormalig studiegenootje van me. Maar zij...' Alice gaat zachter praten zodat het kleine meisje aan de overkant van het gangpad het niet zal horen. 'Zij – dat andere meisje – is verdronken, dus zij kan het niet geweest zijn.' Ze beseft dat ze klinkt alsof ze niet goed wijs is.

Hij glimlacht vriendelijk. 'Hebt u haar goed gekend?'

Alice slaat haar ogen neer. 'Nee, niet erg goed,' zegt ze dan. Ze probeert zich de naam van het meisje te herinneren. Ze heeft die wel geweten. Christie wist het vast nog wel. Ze voegt eraan toe: 'Ik ben meestal niet zo. Ik ben advocaat.' Alsof dat iets uitmaakt.

In de metro schiet haar de naam te binnen: Ruth Walker. Alice mompelt de woorden in de lawaaierige coupé. Het was een naam die ze vaak had gehoord in de zomer dat Ruth was verdwenen. Ze had haar niet gekend, maar onder de studenten had het gegonsd van verhalen en bijgelovige geruchten over de dood van Ruth en daarna was niets meer geweest zoals voorheen. Men sleepte haar naam erbij om een vriendin te berispen die in haar eentje dronken naar huis was gestrompeld of om een uitnodiging voor een nachtelijke zwempartij af te slaan. Het was alsof er een schaduw over hen heen was gevallen – al was Ruths verdwijning niet het enige verlies van die zomer.

Misschien is dat de reden waarom ze zich voorneemt er vanavond niets over te zeggen. Een paar glazen wijn maken echter korte metten met dat besluit. Het is ook zo'n boeiend voorval, en het is maar een keukentafeletentje met Christie en Teddy om George' eerste uitzending te vieren. Na de nodige glazen sauvignon blanc zitten ze te gieren van het lachen. Alice is tipsy en wordt emotioneel en opeens lijkt het belangrijk – noodzakelijk – om het verhaal te vertellen aan iemand anders dan George, die zijn hand al op haar voorhoofd heeft gelegd en vroeg of ze niet te veel van die pillen slikte. Ze had hem beter niets over die pillen kunnen vertellen.

Als ze er uiteindelijk over begint, terwijl ze opstaat om de tafel af te ruimen, klinkt haar stem vreemd – iets te hoog. 'Weten jullie nog van dat meisje, Ruth?' Ze praat over het hoofd van haar man heen en richt haar vraag tot de rest van het gezelschap. Zoals gewoonlijk is Christie de enige die luistert. George ziet een beetje bleek en Teddy houdt een lege fles naar het licht om te zien of er nog iets in zit. 'Het meisje dat is verdronken,' verduidelijkt Alice.

Dat heeft meer resultaat. Teddy zet de fles neer en George mompelt: 'Niet nu, schat.'

Christie fronst. 'Wat is er met haar?'

Alice leunt met haar heup tegen de ladekast, met het stapeltje borden nog in haar handen. ‘Er is me zoiets eigenaardigs overkomen.’ Het valt niet mee om het woord ‘eigenaardig’ uit te spreken: de drank maakt haar tong zwaar. ‘Op de terugweg uit Edinburgh zat er een meisje aan de overkant van het gangpad... eigenlijk moet ik vrouw zeggen, niet meisje... ze was van onze leeftijd. Begin dertig. Ze leek als twee druppels water op Ruth – hoe die er nu zou hebben uitgezien. Zo frappant. En zij is hoelang al dood? Vijftien jaar.’

‘Wat griezelig,’ zegt Christie zachtjes. ‘Een dubbelganger. Zou iedereen een dubbelganger hebben? Ik kan me herinneren dat...’

‘Nee,’ zegt Alice snel, om het verhaal niet onder haar neus te laten wegkappen. ‘Het was niet zomaar een gelijkenis; het was meer dan dat. Ik kon me niet inhouden en ben opgestaan om iets te zeggen. Maar moet je horen...’

‘Moet je horen,’ bouwt George haar na en hij prikt met zijn vork in de lucht.

‘Hou je mond, George,’ zegt Alice. Misschien had ze er niet over moeten beginnen. Per slot van rekening zijn ze hier om iets te vieren. Maar Christie, die het laatste hapje van haar dessert van haar bord schraapt, zit op de rest van het verhaal te wachten.

‘Nou?’

Alice wacht nog heel even en zegt dan: ‘Toen ik opstond, was ze verdwenen. Ik voelde me heel vreemd – alsof ik ging flauwvallen – en toen ik weer keek, was ze er niet meer.’

Voordat ze haar toevlucht neemt tot een slaaptablet, probeert Alice altijd de slaap te vatten door in gedachten lijstjes te maken: cliënten die ze moest mailen, bedankbrieven die geschreven moesten worden, ingrediënten voor de maaltijden van deze week of, op prettiger dagen, dingen die ze zou willen doen: aan haar Italiaans werken, leren breien. Vanavond

lukt het haar niet om lijstjes te maken. Haar gedachten keren steeds terug naar de vrouw in de trein en de blik die over haar gezicht was gegleden.

Terwijl ze ligt te dommelen, half dromend, half wakker, blijven haar gedachten hangen bij de herinnering aan een feestje. Ze had zich wat afzijdig gehouden, niet zeker van zichzelf: een eerstejaars op een fuif van derdejaars. Ze herinnert zich dat ze George zag. Hij was haar op andere feestjes ook al opgevallen. Hij stond aan de overkant van de kamer met zijn schouder tegen de deurpost geleund terwijl hij de menigte overzag – met de zorgeloze hooghartigheid, had ze toen gedacht, die alleen buitengewoon knappe of buitengewoon rijke mannen zich kunnen veroorloven. George, met zijn gedrongen gestalte, was niet buitengewoon knap te noemen, maar dat compenseerde hij met zijn zelfvertrouwen. Naast hem stond Dan – lang en goedgebouwd. Ja, het is heel goed mogelijk dat hij, naast George, degene was naar wie haar blik aanvankelijk was gedwaald, voordat ze het meisje met het rode haar in de gaten kreeg, dat op George afliep, vlak voor hem bleef staan en hem zo fel iets toebeet dat Alice een beetje geschokt was.

Is dat detail, toegevoegd door haar dwalende geest, bezig van een herinnering een droom te maken? vraagt Alice zich af, weer helemaal wakker. Had George dat meisje uitgelachen en had zij, het meisje, hem een krachtterm toegebeten voordat ze woedend was vertrokken? Was het op dit feestje geweest dat George later opeens naast Alice stond met een glas te warme wijn in zijn hand en zei: ‘Ik zag je kijken’, op een manier waardoor ze in de lach was geschoten?

‘Ik geloof dat jij haar kende,’ zegt Alice hardop tegen haar zacht snurkende echtgenoot.

‘Wat, lieverd?’ Zijn arm, zwaar door de slaap, ligt over haar heen.

‘Dat meisje,’ zegt Alice. ‘Ruth. Volgens mij kende jij haar.’

Naomi

Het is me al jaren niet overkomen. Ik sta in de supermarkt naar de vis in de diepvrieskisten te kijken en probeer te besluiten of ik makreel of kabeljauw zal nemen, als de vrouw naast me zenuwachtig begint te doen en mijn gedachtegang stoort. Ze kijkt steeds naar me, alsof ze me kent.

‘Ik ken je ergens van,’ zegt ze uiteindelijk.

Haar tongval verraadt dat ze uit de regio van Newcastle upon Tyne komt. Ze is klein, vogelachtig, met een nest van krulletjes op haar hoofd en een bril met een metalen montuur op de punt van haar neus.

‘Dat betwijfel ik,’ zeg ik beleefd. Ik pak een pakketje kabeljauw, leg het in mijn mandje en loop weg.

Daarmee lijkt de kous af te zijn. Maar dan schiet haar te binnen waar ze me van kent.

‘Ik was erbij,’ roept ze me na. ‘In St. Anthony’s. Iedereen zocht naar haar. De hele stad.’

Ik draai me om. Vanwege haar accent had ik het kunnen weten.

‘Het was een van mijn vrienden die de jurk heeft gevonden. Een rode. Toch?’

Ik bleef doodstil staan. ‘Een groene,’ zeg ik.

‘Ik heb altijd gedacht dat het een rode was.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Haar schoenen waren rood.’

‘Ik werkte die avond op het bal.’ Ze komt een stap dichterbij me staan. ‘Ze kwam steeds terug om haar glas te laten bijvullen. Ik wist niet wat ik hoorde toen ze zeiden dat ze na het bal was gaan zwemmen. Dat had ze nooit moeten doen, met zoveel op.’

Als mensen ook maar in de verste verte iets met Ruths dood te maken hadden, willen ze erover vertellen. De vrouw doet nog een stap naar me toe. Van zo dichtbij ziet haar haar er niet uit: mat en gortdroog. Haar tanden zijn aan het vergelen. Haar adem ruikt een beetje naar vis. Ik word tegenwoordig misselijk van zulke dingen, van twijfelachtige hygiëne.

Ze zegt: ‘Het speet me zo het te horen. Dat wilde ik alleen maar zeggen. Hoe erg ik het vond. Het moet voor jou een moeilijke tijd zijn geweest.’

‘Ja,’ zeg ik.

‘Ik voel,’ vervolgt ze zachtjes, ‘dat ze voor het einde van dit jaar in je leven zal terugkomen.’

‘Dank je.’ Mijn stem klinkt vlak en onherkenbaar. ‘Maar ze is dood.’

‘Misschien leeft haar geest in jou voort.’ Ze kijkt naar mijn buik, al is er nog niets te zien. Ik ben pas in de achtste week.

‘Hoe bedoel je?’

‘Wat ik zei,’ zegt ze. ‘Ik voel die dingen.’ Ze kijkt tevreden over zichzelf. ‘Het is een jongetje,’ vervolgt ze. ‘Ik weet dat jij en je partner liever een meisje willen, maar het is een jongetje.’

Ik kijk naar de uitgang van de winkel.

‘Het is nog niet voorbij,’ zegt ze.

‘Het zal nooit voorbij zijn,’ hoor ik mezelf antwoorden. ‘Ze was mijn zus.’ Sissende medeklinkers, een sombere klinker. Geen zacht, sussend woord, net zo goed als dit geen zacht, sussend incident is – wat je zou kunnen denken als je zelf geen zus hebt. Voorheen, in mijn andere leven, was het een woord dat ik duizenden keren had gebruikt en gehoord. ‘Is Ruth Walker jouw zus?’ ‘Je zus zit weer in de problemen.’ ‘Dan ben je vast intelligent, net zoals je zus.’ Woorden, vragen, zinnen die me irriteerden of me met trots vervulden, maar die nu niet meer lichtvaardig gebezigd kunnen worden. Ik moet hier weg.

Ik kijk nadrukkelijk niet om als ik wegloop, maar voel haar ogen in mijn rug. Mijn adem zit gevangen in mijn borst: een bol gespannen luchtzakje. Ik zie paniek niet altijd aankomen voordat die toeslaat. Zij ademt niet altijd in mijn nek. Ik zet mijn mandje zo voorzichtig mogelijk op de grond en haast me door de zacht ronkende koelafdeling naar de automatische deuren van de uitgang. Ik werp een blik over mijn schouder en meen haar daar nog net zo te zien staan, als de vrouw van Lot, me nastarend.

Buiten slaat de vrieskou me in het gezicht, maar de kou helpt om de paniek te onderdrukken. Ik grijp me een ogenblik vast aan een fietsenrek om op adem te komen en zeg streng tegen mezelf: ‘Rustig, Naomi.’ Ik klamp me vast aan het rek tot de duizeligheid wegtrekt. De auto’s op South Ealing Road rijden door bagger. Hun koplampen priemen in de motregen. Als het draaijerige gevoel is gezakt, zet ik mijn capuchon op, buig mijn hoofd en loop in een flink tempo naar huis. Het is niet ver en de frisse lucht doet me goed. Ik denk aan Ruth.

Zij was nergens bang voor. In mijn hoofd zit altijd een hardnekkig stemmetje dat me waarschuwt voor alles wat er mis kan gaan – ik kan zomaar opeens het gevoel krijgen dat er een ongeluk gaat gebeuren. Mijn moeder is net zo – zij keek door de kiertjes van haar vingers als Ruth op haar pony reed. Ik stond dan naast haar, hoorde haar adem stokken als Ruth een hindernis nam en zag een glimlach over haar gezicht glijden zodra ze veilig was neergekomen.

En Ruth hield zo van springen: de euforie die ze voelde als zij en haar pony loskwamen van de grond, de doelgerichtheid, de manier waarop het dier zijn spieren spande en in de lucht zijn lichaam strekte. De kunst was naar voren te leunen, niet te proberen de sprong te beheersen maar erin mee te gaan. Ze moet haar waaghalzerij van papa hebben geërfd; mijn moeder en ik zijn gezegend met een ander soort moed.

Ze had haar schoenen achtergelaten. Ze had ze van mij ca-

deau gekregen, haar Dorothy-schoentjes met de glanzende rode lovertjes. Ze had ze die avond aangetrokken opdat ze haar geluk zouden brengen. Ze stonden op het strand, netjes naast elkaar, wat we niet van Ruth gewend waren, met haar tasje ernaast. De politie zei dat dat vaker gebeurde als iemand verdween.

Er steekt een snijdende wind op en als ik de hoek omsla naar onze straat, barst een regenbui los. Ik ren het laatste stukje, mijn schoenzolen kletsend op de natte stoep. Ik denk aan het kleine wezentje in me en vraag me af of hij of zij het bonzen kan voelen.

Carla is aan het koken als ik thuiskom. De keuken is gevuld met de zoete, houtachtige geur van komijnzaad. Ik zou de keuken eens een goede beurt moeten geven, denk ik als ik binnenkom, maar daar heb ik pas tijd voor als ik ophoud met werken. Ik leg mijn wang tussen Carla's schouderbladen. Ze buigt een arm naar achteren, om mij heen.

‘Heb je de vis gekocht?’

‘Nee. Sorry.’ Ik pak Carla's glas met rode wijn van het aanrecht en snuif de eikachtige geur op. ‘Ik ben gevluht.’ Ik aarzel. ‘Voor iemand die psychische gaven denkt te hebben en over Ruth wilde praten.’

‘Dat is al een tijd niet gebeurd.’ Carla fronst terwijl ze de openbarstende zaadjes omroert. ‘Heeft ze haar gekend?’

Ik neem een klein slokje wijn. ‘Nee, niet persoonlijk. Maar ze was in St. Anthony's.’ Ik zet het glas neer en probeer niet te denken aan de kletsnatte, gescheurde jurk van Ruth op het strand. ‘Ze wist dat ik zwanger ben. Volgens haar is het een jongetje.’ Ik probeerde te glimlachen.

Carla kijkt naar mijn buik en legt beschermend haar hand erop. ‘Eigenaardig. Daar kun je nu nog niets van zeggen.’

Je zou denken dat Carla, als psychologe, zich voor de meer esoterische aspecten van de menselijke aard zou interesseren, maar zij is juist de nuchterste persoon die ik ken. We hebben